

i Ladningsejerens Konkursbo, svare ganske til Bestemmelserne i §§ 270 og 272 med Hensyn til Skibsfordringer og behøve derfor ikke nogen videre Begrundelse.

At en Fordringshaver, der har Søpanteret i flere Pantar, kan holde sig til ethvert af dem for sin hele Fordring, som det hedder i § 281, 1ste Stykke, er en Sætning, der stemmer med de almindelige Retsregler om Pant og det turde forsaavidt i og for sig være overflødig at udtale den. Naar dette ikke bestomindre er sket, har det sin Grund deri, at dertil knyttes de særlige Bestemmelser i Paragraffens 2det og 3dje Stykke.

Hvad disse Bestemmelser angaar forudstikkes den Bemærkning, at der ikke findes noget Tilsvarende i den nye svenske Sølov af 12 Juni 1891, saa lidt som de fandtes i det endelige svenske Sølovudkast. Herved tilfuges imidlertid ikke nogen Retsforskelighed fra svensk Side: Udelagenen er begyndt i den Formening, at almindelige Retsgrundsetninger maa føre til de i de paagældende Bestemmelser opstillede Retsregler. Fra dansk Side har man maattet anse dette for i alt Fald tvivlsomt og man har derfor ment, at det vilde være rettest udtrykkelig at indsætte disse Regler, om hvis Overensstemmelse med Billighed og Retsfærdighed der vel næppe vil være Strid, i selve Loven.

Sagen er den, at medens der ved en almindelig Opførelse, saasom ved Dispachen i Groshavaritilfælde, vil blive tillagt enhver af Fordringshaverne forholdsmæssig Fyldestgørelse af de behæftede Værdier med Sagtagelse af deres forskellige Prioritet, vil en Forurettelse let kunne finde Sted, naar den enkelte Fordringshaver, efter den ham tilkommende Ret til for sin hele Fordring at holde sig til enhver af de for samme hæftende Værdier, ensidig søger sin Fyldestgørelse i en af disse uden Hensyn til, at Ejeren eller andre Fordringshavere, som deri have Panteret, derved kunne blive forfordelte, hvis der ikke gives dem Afgang til at holde sig til de andre Værdier. Naar t. Eks. en Bodmerikreditor har Panteret baade i Skib, Fragt og Ladning, medens en Anden har en ringere Søpanteret alene i Ladningen, og Bodmerikreditor vælger at gøre sig betalt af denne, saa langt den kan tilstrække, ville saavel Ladningsejeren som de ringere stillede Panthavere i Ladningen miste denne eller deres Ret i den til Fordel for Ejeren af eller Panthavere i Skib og Fragt, naar der ikke gives dem Afgang til at søge Fyldestgørelse i disse Værdier for det Beløb, hvorved Bodmerikaanet forholdsmæssig maatte siges at hvile paa dem, og som Ladningen

forsaavidt har udredet for meget. Derfor forekriver det 2det Stykke i § 281, at hvor en Fordringshaver har Pant i flere Værdier, der tilhøre forskellige Ejere, og han har søgt Fyldestgørelse i en enkelt af Værdierne, udelukkende eller for et større Beløb af Fordringen end der forholdsmæssig falder paa den, kan baade Ejeren af denne Værdigenstand og de, der alene have Pant i den, forsaavidt de derved blive udelukkede fra Fyldestgørelse af deres Panteret, holde sig til de øvrige Værdier, hvori den Fordringshaver, som har faaet Dækning for sit Krav, havde Panteret, for et saa stort Beløb, som henholdsvis hans Ejendom eller deres Pant forholdsviis har maattet udrede for meget, og det med samme Fortrinsret, som der tilkom den nævnte Fordringshaver. — Men ogsaa hvor der kun er en Ejer til alle de Pantar, af hvilke den omtalte Fordringshaver udelukkende eller i uforholdsmæssig Grad har søgt Fyldestgørelse i et enkelt, er der formentlig Opfordring til at komme, ikke Ejeren men derimod vel de Fordringshavere, som særligt have Søpanteret i dette enkelte Pant, til Hjælp. Ogsaa her gælder det, at det ikke kan anses stemmende med Retsfærdighed, at Panternes Ejer skal kunne blive fri for en Del af sin Skyld derved, at en Fordringshaver, som har Panteret i flere af de ham tilhørende Værdier, vælger — maatte efter hans Opfordring — udelukkende eller overvejende at holde sig til en enkelt af disse. Medens en Fordringshaver, som alene har en ringere prioriteret Panteret i denne Værdi, derved vilde blive udelukket fra Fyldestgørelse af den og derved tillige miste sin Fordring, idet han forudsættes ikke at have nogen personlig Fordring paa Søpanternes Ejer, vilde denne nemlig — hvis der ikke gives en Regel som den omhandlede — slippe med at tilsvare den Del af sin Skyld, som dækkes af den ene Værdigenstand, hvortil den bedre prioriterede Panthaber alene har holdt sig, og beholde de øvrige Værdier maatte helt frie for Behæftelse, uagtet den ringere prioriterede Søpanthaver net ingen Dækning har faaet. Men Ejeren bør ikke saaledes kunne lukrere ved, at den, der har Panteret i alle Panterne, vilkaarlig kaster sig over et enkelt af dem; saavidt hans Ejendom, der hæfter for Søfordringerne, strækker til, maa han finde sig i, at de tjene til disses Fyldestgørelse. Den Fordringshaver, som har særlig Panteret i en enkelt Værdigenstand, men er bleven udelukket fra Fyldestgørelse af den, helt eller delvis, derved at den bedre prioriterede Fordringshaver har holdt sig til den, maa derfor kunne søge Fyldestgørelse for, hvad han fremdeles maatte